

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România 30 lei
 6 luni 16 „
 3 luni 8 „
 Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA & ADMINISTRATIJA
 București, CALEA RAHOVEI — 5
 Lângă Palatul Justiției
 TELEFON No. 16/98

S U M A R

Sindicatelor și obstacolele ce li se opun, de d-l Anibal Teodorescu;

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. I: *Locot. Al. Constantinescu cu Iancu Scărlătescu*;

Tribunalul Prahova, s. II: *Vasile D. Lăzăroiu contra lui Ion M. Căplescu și St. Alexandrescu*;

Judecătoria Ocolului Voinești: *Petre Ilinca contra Niță Ion Bucura ș. a., cu o adnotație, de d-l Ionescu-Dolj*;

Trib. civil din Andernade: *Na e nevoe d'a fi motivată încheierea consil. de familie când refuză menținerea în tutelă a mamei care se recăsătorește, cu o Observație*;

Curtea de apel din Montpellier: *Inalienabilitatea doctei. — Creditorii anteriori căsătoriei. — Urmărirea bunurilor dotale, cu o Observație de d-l D. Alexandrescu.*

Sindicatelor și obstacolele ce li se opun

Revoluțiunea franceză de la sfârșitul veacului al XVIII-lea, suprimând vechiul principiu al reglementării și limitării producției, a întronat pe ruinele corporațiilor, metriselor și jurandelor, sistemul complectei libertăți. De aci înainte ori-cine putea să producă ori cât și în ori-ce ramură de activitate. Dar această libertate economică a făcut să se nască în curând între producători un fel de întrecere, ce s'a schimbat într-o adevărată luptă, al cărei scop era de a se ști, cine trebuia să fie acela dintre ofertanți care va eși învingător și deci către care avea să se îndrepte cererile consumatorilor. Această luptă mai mult sau mai puțin aprigă, care pune în mișcare milioanele capitaliștilor, care înalță pe unii și nimicește pe alții, ne este cunoscută sub numele generic de *concurență* și Economia Politică o consideră ca necesară și o aprobă atunci când ea se face prin mijloace cinstitute și spre folosul consumatorilor.

Socialiștii au crezut că au găsit în principiul concurenței, pe care școala individualistă îl prezintă ca pe o urmare fatală a libertății economice, o negațiune a teoriilor înșile a acestei școli, și Proudhon zice în faimoasele sale *Contradictions économiques* că concurența înlătură unul câte unul pe cei slabi pentru a lăsa să subziste numai pe cel mai tare sau pe cei mai tari; un singur

producător înseamnă monopolul de producțiune, iar între cei puțini înțelegerea este ușoară, așa că «monopolul este fatalmente punctul de sosire al concurenței» (I, p. 220). Libertatea de producțiune ar dispărea deci tocmai în negațiunea ei, în monopol, iar concurența nu ar fi de cât o etapă de tranziție către acest sfârșit.

Dacă lucrurile s'ar petrece astfel în realitate și dacă ori-ce concurență ar conduce în mod necesar la stabilirea unui monopol, de sigur că economiștii s'ar găsi într-o situațiune foarte perplexă, când ar fi puși să explice această contradicție.

O examinare a faptelor ne va conduce la adevăr.

A admite că s'ar putea găsi un personagiū, care la un moment dat să acapareze prin calcule inteligente și prin puterea capitalului său toate piețele lumii, ar fi a admite aproape o imposibilitate. Cel puțin până astăzi istoria Economiei Politice nu ne-a dat exemplul unui asemenea individ genial și dacă ne-am gândi că aceleași materii prime nu sunt localizate și sunt risipite pe fața globului, dacă am avea în vedere instrucțiunea, care este pusă la îndemâna tuturor, abundența capitalurilor și facilitatea comunicațiilor, am vedea că *monopolul individual* este nerealizabil.

Ne mai rămâne atunci *monopolul colectiv*, aceluși exercitat în urma înțelegerii între puținii producători, pe cari concurența îi consacră învingătorii. Aceste înțelegeri, cari, după țări, poartă numele de *sindicate*, *cartele*, *consorții* ori *trusturi* sunt cele mai temute, căci ele se produc zilnic și rezultatele existenței lor sunt în genere păgubitoare consumatorului prin ridicarea prețului de vânzare al produselor.

De la început chiar trebuie să observăm, că aceste înțelegeri nu se pot face în toate ramurile de producțiune ci numai în anumite din ele. Astfel, în *agricultură*, unde proprietatea tinde din ce în ce mai mult să fie parcelată și unde cu cât proprietatea este mai mică, cu atât agricultorul consumă tot produsul muncii sale, teama unei acaparări este exclusă. În industriile, pen-

tru a căror întemeiere se cere o concesiune specială din partea Statului, perspectiva monopolului este iarăși înlăturată prin grija ce a avut-o însuși legiuitorul de a pune o stavilă tendinței de acaparare a întreprinzătorilor. Astfel se întâmplă în *industria transporturilor*, acolo unde ele se fac de companii particulare, și în *industriele miniere* (v. legea franceză din 1810, legea noastră din 1895, art. 10). În *comerț* am putea să ne plângem tocmai de o lipsă de concentrare; aci diviziunea muncii a ajuns să se manifeste în toată puterea ei, căci cele mai mici și mai neînsemnate obiecte au vânzătorii lor speciali. Cu toate acestea, acolo unde s'au înființat și dezvoltat magazine mari ca *Luvru*, *Printemps* și *Dufayel* din Paris, micile magazine și-au putut continua existența la umbra celor mari.

Singură *industria materiilor prime* este aceea care oferă un câmp priincios de înflorire acestor înțelegeri dintre producători. Și nici aci nu toate coalțiunile sunt periculoase, căci trebuie să facem următoarea distincțiune după scopul urmărit: sunt sindicate, cari au în vedere numai o bună regulamentare a producțiunii sau cari caută evitarea supraproducțiunii, a acelei diferențe între ceea ce se cere și ce se oferă, diferență care cu cât este mai mare, cu atât face să scadă prețul vânzării produsului respectiv. Când sindicatele sunt înființate în acest scop, ele sunt perfect legale și doctrina nu are să le impute nimic.

O a doua categorie de sindicate, la cari ne am raportat prin titlul articolului nostru, sunt acelea cari urmăresc, prin mijloacele bănești mai mult sau mai puțin importante, de cari dispun, acapararea unei specii de produse și apoi revinderea lor cu prețuri foarte ridicate așa în cât membrii lor să poată realiza beneficii extraordinare. Se citează, în această ordine de idei, *Standard Oil Trust*, sindicatul petroliștilor din America, despre care se vorbea acum cât-va timp și la noi, și care a realizat în zece ani fabulosul beneficiu de 300 milioane lei (Babled: *Les Syndicats de producteurs et détenteurs de marchandises*, 1893, p. 60).

Când sindicatele îmbracă această formă și când, prin procedurile lor, speculează asupra nevoilor omenești, ele sunt dăunătoare consumatorilor în primul rând și apoi chiar membrilor lor, căci, după cum vom vedea, aproape toate au un sfârșit dezastruos. Aceste sindicate prin efectele lor sunt cele mai cunoscute și cele mai de temut; legile multor state le reprobă (art. 419 și 420, C. pen. francez; art. 293 și 326, C. pen. italian; legile statelor Missouri, Texas, Michigan, Louisiana, Canada și legea votată de Congresul Statelor-Unite, la 1892).

Ne am propus să arătăm în acest articol obstacolele, cari independent de articolele din legi se opun ca existența asemenea sindicate să se prelungească prea mult și cari fac ca, după un moment de strălucire, să se prăbușească și să dispară trăgând de multe ori după ele ruina capitaliștilor, ce le-au înființat.

În principiu putem spune că cauzele distrucțiunii rezidă în însăși natura și organizarea sindicatelor de acaparare. Când un sindicat este la apogeul său, adică atunci când prețul produsului monopolizat este atât de ridicat în cât beneficiile realizate ajung să excite pofta și altor capitaliști, apar concurenți serioși, fie în aceeași țară, fie în străinătate, cari caută să profite de situațiunea excepțională creată de urcarea prețurilor. Sindicatul, ca să se poată menține, este nevoit să trateze cu noii concurenți și să-i înglobeze și pe aceștia în organizarea sa; ori, cum numărul concurenților crește pe fie-care zi și capitalurile intrate în acțiune se măresc, se întâmplă că la un moment dat prețurile scad, pentru ca toată cantitatea de produse să se poată scurge. Aceasta este consecința inevitabilă a concurenței. Se poate întâmpla și mai mult: ca producțiunea să fie atât de mare, în cât producătorii și în special sindicatul să fie nevoiți a se desface cu prețuri sub costul de producțiune și aceasta înseamnă ruina, dezastrul. Vom cita, în această privință, exemplul faimosului *sindicat al arămurilor* din Paris, care făcuse ca după trei luni prețul kilogramului să se ridice de la 1 leu la 2 lei, 25; atunci apărură ca prin minune noi mine și alături de ele toate obiectele vechi de aramă intrară în circulațiune pentru a fi retopite și a mări cu chipul acesta stocul producătorilor concurenți. După doi ani de existență, acest sindicat se prăbuși târând cu el pierderea a 150 milioane lei și sinuciderea Directorului Băncii «Comptoir d'Escompte», care-l creditase (1889).

Din tot acest proces economic se vede lămurit că, dacă sindicatul a ajuns la un moment dat să înfrângă concurența, apoi tot din cauza concurenței și prin ea dispăre, așa că acolo unde Prondhon credea că a găsit o contradicțiune, nu este decât o înlănțuire firească de evenimente, consecințe fatale ale unei legi economice.

În al doilea rând, o altă cauză care se opune ca sindicatul să-și ajungă ținta, este și faptul că ridicării prețurilor corespunde aproape simultan o restrângere a consumațiunii, care este cu atât mai mare cu cât prețurile sunt mai ridicate. Este ușor de înțeles cum consumatorul, al cărui buget domestic este presupus că nu poate varia în mod concordant cu fluctuațiunile prețurilor pe piețe, va căuta să procedă cu mai multă economie în

consumarea produsului în chestiune, își va restrânge consumațiunea și la trebuință o va întrerupe chiar—eventualitate posibilă, după cum vom vedea mai jos, în virtutea *legei substituiri*.

Pe lista obiectelor, cari pot satisface trebuințele omenești, se cunosc așa numitele *succedanee*, cari au calitatea de a se suplea unele prin altele, fără ca satisfacerea trebuințelor individului să sufere prea mult sau chiar de loc. Să luăm câte-va exemple: în nutrițiune, vinul poate fi înlocuit cu succes prin bere, prin cidru sau chiar prin apă; pâinea de grâu prin cea de secară, de orz, prin mămăliga de mei și de porumb și în alte țări prin preparatele făcute cu făina fructelor a anumitor arbori; untul cedează adese ori locul diferitelor grăsimi animale sau vegetale. În iluminat, petrolul poate fi înlocuit cu gazul aerian, cu electricitatea, acetilena, cu alcoolul, pentru a nu mai vorbi de diferitele uleiuri de altă dată și de stearină, etc.

Existența acestor succedanee dă consumațiunii o oare-care mlădiere, o face mai elastică și constituită, cu modul acesta, un obstacol — al treilea — permanent la dezvoltarea și progresul sindicatelor. Din moment ce individul nu și mai poate satisface nevoia, căci nu și mai poate apropia produsul ce făcea obiectul trebuinței sale în aceleași condițiuni de înlesnire ca mai înainte, intervine legea substituiri, care pune în joc succedaneele.

În domeniul trebuințelor, ce nu sunt vitale, al trebuințelor secundare, se întâmplă adese-ori ca substituiri să intervină nu între produse ci între trebuințe chiar. Ast-fel, o statistică americană făcută atunci, când bicicleta a început să se răspândească în comerț, arată că vânzarea pianelor a diminuat în Statele Unite, într'un singur an, cu 67 milioane lei și că în acelaș timp s'au vândut cu 35 milioane lei mai puțin bijuterii și țigări. De sigur că nu este nici o relațiune între trebuința de a avea bicicletă și aceea de a fuma, afară numai că satisfacerea amândorora produce o cătime oare-care de plăcere individului și cu toate acestea este foarte explicabil ca acela, care se plimbă toată ziua cu bicicleta să fie mai puțin dispus să facă și muzică și să nu mai aibă timpul liber de mai înainte ca să fumeze.

Dar nu aceasta este manifestarea cea mai importantă a *legei substituiri*, ci cea expusă mai sus, substituiri între produse.

În rezumat, deci, aparițiunea de noi concurenți, restrângerea consumațiunii și legea substituiri sunt cei trei factori de ordin diferit, cari lucrează asupra existenței sindicatelor de acaparare și le determină mersul. Acțiunea lor, după loc și timp, poate fi sau simultană, sau izolată, însă rezultatele jocului acestor trei factori sunt în genere

ruina și disparițiunea monopolului, ceea ce dovedește că ori-ce încercare de a înfrânge concurența născută din exercițiul libertății economice a producțiunii, nu poate dăinui ori cât de puternică ar fi ea și ori cât de bine organizate 'i-ar fi mijloacele de luptă, ci trebuie să cadă.

Mai înainte de a termina, trebuie să spunem în principiu că raționamentul nostru nu se poate realiza în practică, de cât dacă concurenței i se lasă toată libertatea de acțiune și nu i se opune prin legi piedici de natură a o stăpâni și a favoriza ast-fel nașterea și existența sindicatelor. În Franția, singurele comptuare de vânzare cari au câștigat o importanță oare-care sunt cele din industriile prea mult protejate: metalurgiele și rafineriile de zahăr și de petroliu. Când protecțiunea ar slăbi prin scăderea taxelor vamale respective, grație cărora se mențin comptuarele de mai sus, sau ar dispărea, prin complectarea lor suprimare, soarta acestor comptuare ar deveni dintre cele mai periclitate.

Dacă la noi a putut apare într'o vreme un cartel al fabricanților de zahăr, aceasta s'a întâmplat numai din cauza măsurilor prohibiționiste luate prin punerea unei taxe vamale de 35 bani de kilogram, care a garantat pe producătorii noștri de teama ori-cărei concurenți străine. Astăzi, legea convențiunii cu fabricile de zahăr, merge mai departe în favorizarea cartelului, prin stabilirea pe timp de opt ani a monopolului exclusiv în folosul rafineriilor existente. Prin urmare și concurența interioară este înlăturată. În ast-fel de condițiuni cartelul s'a dezvoltat în toată libertatea și consecințele au fost și sunt încă dintre cele mai deplorabile: prețurile sunt excesiv de ridicate iar consumațiunea zahărului foarte restrânsă, căci, la noi, marea masă a populațiunii, țărănimea, nu cunoaște zahărul ca aliment ci numai ca medicament. Pe de altă parte, țările cari nu au rafinerii, cum sunt Bulgaria, Serbia și Turcia, cumpără zahărul cu un preț pe jumătate mai mic de cât îl cumpărăm noi, ceea ce înseamnă o flagrantă contradicțiune cu principiile economice, căci o industrie se protejează în tot-d'a-una pentru a profita țării, care o protejează, și nu străinilor.

În tot cursul acestui articol, noi am înțeles a vorbi de acele țări, în cari principiile sociale și economice nu mai sunt mistere pentru guvernanti și unde soluțiunile practice ale ori-cărei probleme se dau în conformitate cu aceste principii. În asemeni condițiuni, sindicatelor ca unele ce au în vedere numai speculațiunea de multe ori necinstită a nevoilor omenești, nu înfloreșc și dacă reușesc vre-odată să îmbogățească pe promotorii lor, pe aceia cari au avut prevederea

de a se retrage cu o oră mai înainte de începutul dezastrului apoi pe cei mai mulți îi ruinează, ceea ce, cum zice Leroy-Beaulieu «departe de a ne provoca părerea de rău, trebuie privit ca o pedeapsă meritată» (*Economie politique*, IV, p. 62).

Anibal Teodorescu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I
Audiența de la 23 Ianuarie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Locot. Al. Constantinescu cu Iancu Scărlătescu

Comunicarea actelor de procedură. — Carte de judecată. — Comunicarea ei. — Dacă legea judecătorilor de ocoale prevede vre-o gradațiune pentru înmânarea copieii după cartea de judecată așa cum se prevede în procedura civilă.

Militari. — Citarea lor, în cazul când nu sunt concentrați. — (Art. 81 legea jud. de ocoale, și 74 pr. civilă).

1. Prin art. 81 din legea judecătorilor de ocoale, rămasă în vigoare în întregul ei și după promulgarea codului de procedură civilă, nu se prevede gradațiunea din art. 74 pr. civilă pentru predarea actelor de procedură, așa că, în caz când partea nu se află la domiciliu, o copie după cartea de judecată se poate lăsa în mâna unei rude, ori unui servitor, sau unui vecin apropiat, care va iscăli țidula de primire.

2. Dispozițiunile art. 74 al. 7, relativ la citarea militarilor prin comandamentul comănduirii garnizoanei unde se află militarul citat, se aplică numai în cazul când militarul se găsește în concentrare, iar nu și atunci când el e detașat cu serviciul în altă garnizoană.

Decisiunea 35/906. — Respins recursul făcut de Locot. Al. C-tinescu contra cărței de judecată a judecătoriei ocolului II Caracal cu No. 1235/905, în proces cu Iancu Scărlătescu.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Vălsănescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Gregorian în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 74 Pr. civ. și 81 legea judecătorilor de ocoale de oare-ce rău judele de ocol a considerat procedura îndeplinită în privința mea pentru ziua de 23 Septembrie 1905 când mi-a respins opoziția ca ne susținută fiind-că, după cum se constată din procesul-verbal cu data 14 Septembrie 1905, aflat în dosar agentul însărcinat, cu predarea citației, negăsindu-mă pe mine acasă, fiind dus în manevră a dat citația ordonanței mele, fără a se adresa mai întâi familiei mele, și numai în lipsă de membri familiei putea să o predea ordonanței așa cum prevede citatele texte de lege, astfel că procedura nefiind îndeplinită, rău am fost judecat în lipsă».

Având în vedere că prin cartea de judecată supusă recursului, s'a respins ca nesusținută opoziția făcută de recurentul de azi, Locot. Al. Constantinescu în contra cărței de judecată cu No. 638/905, rămânând astfel acesta condamnat să plătească intimatului Iancu Scărlătescu, suma de 50 lei, ca valoare a unui porc ce i-a împușcat;

Considerând că prin art. 81 din legea judecătorilor de pace, rămasă în vigoare în întregul ei și după promulgarea codului de procedură civilă (art. 740 pr. civ.), nu se prevede gradația din art. 74 pr. civ., ci se dispune că copia după cartea de judecată, în cas când partea nu este la domiciliu, se va lăsa în mâna unei rude, ori unui servitor, ori unui vecin apropiat, care va iscăli țidula de primire;

Considerând că în specie, constatându-se că copia după cartea de judecată atacată cu opoziție, a fost dată în primirea ordonanței recurentului, sub luare de adeverință, această comunicare a fost regulat făcută, și prin urmare mijlocul de casare se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului al II-lea:

«Violarea art. 74 al. 7 din Pr. civ. de oare-ce eu fiind militar, după acest articol, trebuia să fiu chemat prin comandamentul comănduirii garnizoanei Caracal, unde domiciliul pe când în realitate am fost chemat prin agenții polițienești, la domiciliul meu, așa că cu drept cuvânt nu puteam fi în cunoștință de termen, ci numai dacă mă cita la comandament, puteam avea cunoștință de termen, de oare-ce comandamentul fiind în măsură să știe locul unde mă găseam cu serviciul, mă încunoștința despre termenul judecăței».

Considerând că din certificatul corpului I de armată, sub No. 2363/906, prezentat azi de recurent, în sprijinul acestui mijloc de casare, neconstatându-se că recurentul Locot. Al. Constantinescu a fost în concentrare. — după cum cere art. 74 al. 7 pr. civ. — ci numai detașat cu serviciul în garnizoana T-Severin;

Considerând că chiar în opozițiunea făcută de densusul arată că este domiciliat în Caracal, și acest al doilea și ultim motiv de casare, este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, S. II

Audiența din 18 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. VÎRGOLICI, Membru de ședință

Vasile D. Lăzăroiu contra lui Ion M. Căplescu și St. Alexandrescu.

Sentința civilă No. 492

Act de vânzare. — Drepturile ce rezultă din actele de înstreinare ale proprietăților nemișcătoare. — Condițiunile ce trebuie să întrunească un asemenea act, spre a putea fi opus terților. — Vânzare simulată. — Dacă actul care constată asemenea vânzare, intră în dispozițiunile art. 723 Pr. civilă.

De și, după art. 723 Pr. civilă, drepturile care rezultă din actele de înstreinare ale proprietăților nemișcătoare nu pot fi opuse celor de al treilea cari au dobândit drepturi asupra nemișcătorului, de cât din ziua transcrierii lor, totuși același articol, în aliniatul său final, exclude cazurile de viclenie, între cari intră evident și simulațiunea. Prin urmare, ori de câte ori se dovedește că un act de înstreinare a unui imobil este simulat, acel act se consideră fără ființă și deci nu intră în dispozițiunile art. 723 Pr. civ.

S'a ascultat din partea reclamantului Vasile D. Lăzăroiu d-nii avocați N. P. Rășcan și Sc. Moisescu; din partea pârțitului și reclamant în cererea de chemare în garanție St. Alexandrescu d-l avocat C. Emilian și din partea pârțitului Ion M. Căplescu d-l avocat G. Negulescu, Tribunalul.

Având în vedere acțiunea intentată de Vasile D. Lăzăroiu prin petiția reg. la No. 6268/904 contra lui Ion M. Căplescu și contra lui St. Alexandrescu, pentru restituirea unui imobil, precum și cererea de chemare în garanție făcută de St. Alexandrescu prin petiția reg. la No. 6882/905 contra lui I. M. Căplescu;

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar; Având în vedere că, Lăzăroiu în sprijinirea acțiunii sale, susține în primul rând că, actul de vânzare intervenit între Căplescu și Alexandrescu este simulat, fiind rezultatul unei convențe a lor îndreptată în contra sa; iar părțile în apărarea lor se prevalează de dispozițiunile art. 723 din Procedura civilă;

Considerând că de și, după acest articol, drepturile care rezultă din actele de înstreinare ale proprietăților nemiscătoare nu pot fi opuse celor de al treilea, cari au dobândit drepturi asupra nemiscătorului de cât din ziua transcrierii lor, totuși, articolul citat exclude singur, în aliniatul său final, casurile de viclenie; că, în termenul general de viclenie, intră, evident și simulațiunea; că, prin urmare, este locul de a examina, dacă actul de vânzare pe care îl opun părții este sau nu serios;

Considerând că simulațiunea lui rezultă din următoarele împrejurări: Mai întâi vânzătorul își rezervă dreptul ca, în termen de două ani, de la data contractului, să rescumpere imobilul. Deci o vânzare cu pact de răscumpărare.

Or, aceasta constituie de la început o presumpțiune că vânzarea nu e serioasă;

În adevăr, o vânzare cu pact de răscumpărare este, de regulă, expedientul la care recurge proprietarul care are nevoie de bani cu ori-ce preț, și care cu toate acestea ține la bunul său și nu vrea să se despartă de dînsul. El preferă acest contract unui împrumut cu ipotecă pentru că, creditorul ne mai fiind obligat să facă cheltueli cu urmărirea imobilului, îi poate pune la dispoziție o sumă mai mare; însă clauza răscumpărării dovedește în deajuns speranța proprietarului că, până la termen, va isbuti să-și procure sumele necesare pentru a restitui prețul vânzării și a reintra astfel în proprietatea bunului său;

Or, în speță, suntem într'un asemenea caz? Evident că nu, pentru că proprietarul Căplescu avea de la început intenția de a-și vinde moșia, probă contractul său de vânzare cu Lăzăroiu;

Dar, lăsând la o parte pactul de răscumpărare, să trecem la cele alte condițiuni ale vânzării. Actul conține că prețul este de 16000 lei și că cumpărătorul ia asupra sa și ipoteca de 12000 lei de care este grevat imobilul; deci, prețul total al vânzării este de 28000 lei. Evident, un preț cu mult superior aceluia de 19000 lei oferit de Lăzăroiu; însă, este oare admisibil ca Alexandrescu să fi cumpărat cu 28000 lei, o moșie care nu făcea de cât 19000 lei, probă că acesta este prețul cu care Căplescu o vînduse lui Lăzăroiu? De sigur că nu; și aceasta este atât de exact în cât, în realitate, adevăratul preț al moșiei este cu mult mai mic. În adevăr din jurnalul Trib. Prahova, secția I cu No. 6363 din 9 August 1904, aflat în copie la dosar, se constată că ipoteca de 12000 lei ce greva moșia a fost radiată, însă nu de cumpărătorul Alexandrescu, care o luase, prin contract, asupra sa, ci de însuși fratele vânzătorului, portărelul D. M. Căplescu, care a înlocuit-o cu o altă ipotecă înscrisă asupra unor imobile ale sale. Clauza din contract prin care Alexandrescu cumpără imobilul «cu sarcinile existente» este, așa dar, fictivă; prețul real al vânzării este numai 16000 lei; dovadă că chiar taxele de înregistrare, după cum rezultă din viza Administrației Financiare pusă pe act, au fost plătite, nu pentru suma de 28000 lei, ci numai pentru suma de 16000 lei. Dar, dacă acesta este adevăratul preț al vânzării, este oare posibil ca contractul dintre Căplescu și Alexandrescu să fie serios? Este oare admisibil ca Căplescu să fi vîndut în mod real, lui Alexandrescu, numai cu 16000 lei, o moșie pentru care Lăzăroiu îi oferise 19000 lei? Că în acest preț ar fi intrat și sarcina ipotecară de 12000 lei n'a susținut-o nici Căplescu; căci, această ipotecă a fost radiată chiar de Portărelul Căplescu, ceea ce dovedește că nu era o sarcină reală a imobilului, și că proprietarul lui voise numai să facă

un serviciu fratelui său, garantând pentru dînsul într'un timp când acesta nu avea încă imobilele sale proprii;

Iar alegațiunea lui Căplescu că nevoia de bani l'a silit să-și vîndă moșia chiar cu un preț mai mic (vezi procesul-verbal al Portărelului Morcovescu din 29 Aprilie 1904) este numai un pretext. În adevăr, ea ar fi justificată, dacă, la termenul de la 20 Aprilie 1904, față de cele două recipise prezentate de Căplescu, Lăzăroiu ar fi refuzat să plătească suma întreagă. Dar, departe de a se constata un asemenea refuz, din somația No. 9378 adresată lui Căplescu la 24 Aprilie 1904, adică după 4 zile, se constată din potrivă că Lăzăroiu l'a înconștiințit că ține la dispoziția sa întreaga sumă de 18000 lei și l'a invita ca, în ziua de 28 Aprilie 1904, să se prezinte la biroul Corpului de Portărei spre a l'a primi. Și această somație nu era tardivă, căci Lăzăroiu, conform contractului, era în termen până la 1 Maiu 1904 să depună prețul. Ce a făcut, dar, pe Căplescu, ca, a doua zi chiar după primul termen de 20 Aprilie 1904, și mai înainte de expirarea ultimului termen de 1 Maiu 1904, ce acordase prin contract lui Lăzăroiu pentru depunerea prețului, să se grăbească să vîndă moșia sa lui Alexandrescu, și încă cu un preț mai mic? Nevoia de bani? Dar poate, oare, inspira încredere acest motiv, când Lăzăroiu, nu numai că nu refuzase de a l'a plăti întreaga sumă pe care l'a ceruse, dar, din potrivă îl ruga cu bani în mână?

De alt-fel, un singur fapt e de ajuns pentru a ilustra rolul lui Alexandrescu în această afacere și a dovedi că, în ori-ce cas, acest rol nu este acela al unui cumpărător serios;

Am arătat în expunerea faptelor că, în urma refuzului său de a face actul de vânzare, Căplescu a fost somat de Lăzăroiu să se prezinte în ziua de 20 Aprilie 1904, în biroul Corpului de Portărei spre a l'a primi suma de 12000 lei, conform contractului și a face actul. Știind că Lăzăroiu vine numai cu această sumă și ca să nu prindă de veste mai înainte, chiar în ziua de 20 Aprilie 1904, Alexandrescu, după cum se constată din petițiunile ce a adresat Administrației Financiare Prahova, aflate în copie la dosar, depune la aceasta Administrație, suma de 12000 lei, ca garanție pentru postul de portărel ocupat de fratele vânzătorului sub recipisele No. 1552 și 1553/904;

Cu aceste recipise Căplescu prezentându-se, apoi, la portărei, se opune, după cum am văzut, la facerea actului de vânzare, pe motivul că a radiat ipoteca de 12000 lei și că Lăzăroiu nu l'a plătește suma întreagă conform contractului. Or, în realitate ipoteca nu fusese radiată, căci după cum rezultă din jurnalul Trib. Prahova menționat mai sus, ea a fost radiată tocmai la 9 August 1904, când Portărelul Căplescu a înlocuit-o cu o ipotecă asupra unor imobile ale sale, iar suma de 12000 lei, depusă de Alexandrescu la Administrația financiară în ziua de 20 Aprilie 1904, a fost ridicată de dînsul tot în acea zi, căci prin actul de vânzare pe care îl face chiar a doua zi, 21 Aprilie 1904, cu Căplescu, el declară că cumpără imobilul «cu sarcinile existente». Depunerea sumei de lei 12000 la Administrația financiară n'a avut, prin urmare alt scop, de cât acela de a înlesni lui Căplescu mijlocul de a se opune la facerea actului de vânzare cu Lăzăroiu în ziua de 20 Aprilie 1904; odată acest scop atins, suma a fost imediat ridicată de către depunătorul ei;

Faptul lui Alexandrescu de a da în acest chip concursul său lui Căplescu pentru a rupe un contract la care convenise, fără a fi silit de nimeni, nu dovedește oare în deajuns, convența dintre dînsii în potriva lui Lăzăroiu, și punând în adevărata lui lumină rolul jucat de Alexandrescu în această afacere, nu constituie, oare o presumpție decisivă despre necesitatea contractului de vânzare ce au încheiat amândoi? Acest contract apare ast-fel ca urmarea logică a convenței lor în contra lui Lăzăroiu, atunci când Căplescu, după ce declarase neted lui Lăzăroiu că s'a răzgândit și nu mai vinde

moșia, după ce, mai în urmă, recurgând la concursul lui St. Alexandrescu a întrebuițat față de dânsul, în biroul Corpului de Portărei, manopera cu recipisele procurate de Alexandrescu, s'a convins că nu poate scăpa de Lăzăroiu, ferm hotărât a executa drepturile sale rezultând din contractul de vânzare de cât trecând printr'un al doilea contract de vânzare, în mod simulat moșia în proprietatea amicului său Alexandrescu;

Considerând că din cele expuse mai sus, simulațiunea contractului de vânzare format între Căplescu și Alexandrescu fiind în mod suficient stabilită, Tribunalul urmează a admite acțiunea lui Lăzăroiu și a constata că acest contract este fără ființă;

Că față cu acest mod de a vedea al Tribunalului, discuțiunea celor-l'alte două capete de cerere formulate prin acțiune în baza art. 975 (acțiune pauliană) și art. 974 cod. civ. devine inutilă;

Considerând, în ce privește cererea de chemare în garanție făcută de Alexandrescu în contra lui Căplescu, că, odată simulațiunea contractului dintre dânsii stabilită, această cerere urmează de la sine a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru aceste motive, admite acțiunea, etc.

(ss) C. Virgolic; C. Vasilescu.

JUDECATORIA OCOLULUI VOINEȘTI

Audiența din Februarie 1906

Petre Ilinca contra Niță Ion Bucura ș. a.

Acțiune pauliană. — Sarcina ce incumbă reclamantului a dovedi pentru succesul unei acțiuni pauliane. — Existența tuturor acestor condițiuni. — Nulitatea actelor de înstreinare făcute de debitor. — (Art. 975, 1718, 1719 C. civil).

1. Pentru succesul unei acțiuni pauliane sarcina ce incumbă reclamantului este de a dovedi; 1-ii) Existența legală a creanței sale, față de debitor; 2-lea) că, creanța sa este anterioară actului atacat; al 3-lea) prejudiciul, adică actul de înstreinare îndeplinit de debitor să fie păgubitor pentru creditor; al 4-lea) fraudă debitorului, și al 5-lea, convența frauduloasă a terțiului achizitor.

2. De și parte din doctrină este de părere că, creditorul condițional, (cum ar fi o creanță coprinsă într'un testament supusă condițiunii de a fi consfințită cu toate cele-alte clauze din acel testament prin nerevocarea lui), nu are exercițiul acțiunii pauliane, însă atunci când asemenea creanță, în afară de constatarea ei prin testament, a fost confirmată prin jurământul judiciar deferit reclamantului și prestat de dânsul, ea a dobândit existența legală față de debitor.

3. Prejudiciul pentru creditor este evident pentru toate actele frauduloase de natură a determina sau mări insolabilitatea debitorului, diminuând patrimoniul său prezent și viitor, iar printre aceste acte, intră în primul rând cele de pură liberalitate cum și cele în formă de titlu oneros și care deghizează o liberalitate.

4. Existența convenței frauduloase a terților achizitori constituie o cestiune de fapt, care poate rezulta din împrejurările în care s'a efectuat actele de înstreinare, săvârșite între debitor și terți achizitori.

Judecata,

Asupra acțiunii civile, intentată prin suplica înregistrată la No. 7075/905, de către Petre Ilinca din comuna Gemenea, contra lor: Niță Ioan Bucura, Ion Ilinca, Ion Oprea Dârstaru și Gheorghe Ilinca toți din aceeași comună Gemenea, cerând anularea a două acte de vânzare, prin care intimatul Niță Ion Bucura, înstreinează în fraudă și dauna sa către cei-l'alți intimați în convență, mai multe imobile păgubindul astfel de creanța de 760 lei ce-i datorează vânzătorul, creanță constatată prin testamentul său autentic depus la dosar;

Având în vedere actele depuse de părți și atașate la dosar, depozițiunile martorilor audiați, interogatoriile reciproce luate părților precum și jurămintele deferite atât reclamantului de părți cât și acestora de reclamant;

Având în vedere motivele dezvoltate, oral, de reclamant prin avocatul său d-l St. Spițescu, care în rezumat susține: că clientul său, a înlesnit de mai bine de 12 ani, intimatului Niță Ion Bucura suma de 760 lei pentru a-și plăti mai multe datorii, și nu i-a cerut restituirea pentru motiv, că prin testamentul autentic depus la dosar, fusese instituit legatar universal, recunoscând testatorul că a primit acea sumă, așa că avea o compensație în eventuala succesiune; în urmă însă, ivindu-se neînțelegeri între dânsii și văzând că Niță Ion Bucura, în mod fraudulos își înstreinează toată averea în paguba sa, așa că era amenințat a perde suma ce-i înlesnise; a intentat acțiunea în anularea actelor de vânzare, care, cu probele aduse, s'au dovedit că sunt făcute de convență între vânzător și cumpărătorii, în prejudiciul creanței sale și conchide la admiterea acțiunii cu cheltueli de judecată;

În apărare, părții, prin d-l avocat Michăilescu, susținură că: creanța reclamantului este întemeiată pe testamentul ce a exhibit. că acest act fiind eminamente revocabil, că prin actele de vânzare testatorului manifestând voința sa de a-l revoca, este evident că testamentul nemaî având ființă nici declarațiunea făcută de testator, că reclamantul l-a înlesnit cu banii ce reclamă, nu mai poate exista, or reclamantul persistând în a obliga pe testator să mențină testamentul asupra acestui punct, în mod manifest voește a răsturna principiul fundamental legiferat prin art. 802 cod. civ., ceea ce este ilegal și ca consecință cauza creanței sale fiind ilicită conform art. 966 C. civ. nu poate produce nici un efect și deci acțiunea este inadmisibilă, și adaugă: că chiar dacă s'ar admite existența legală a creanței, totuși cererea pentru anularea actelor de vânzare urmează a fi respinsă nefiind dovedită reaua creanță a cumpărătorilor și conchide la respingerea acțiunii cu cheltueli;

Considerând, că în speță, acțiunea astfel cum a fost formulată și dezvoltată, se presintă cu caracterul clasic al acțiunii cunoscută în doctrină și jurisprudență sub numele de acțiune pauliană sau revocatorie și care în legislațiunea noastră civilă își găsește consacrarea prin textul art. 975;

Considerând, că pentru succesul unei asemenea acțiuni, sarcina ce incumbă reclamantului este de a dovedi neapărat următoarele elemente:

- 1) Existența legală a creanței sale față de debitor;
- 2) Că creanța sa este anterioară actului atacat;
- 3) Prejudiciul «eventus-dauni» adică, că actul de înstreinare îndeplinit de debitor, este păgubitor reclamantului creditor;
- 4) Frauda debitorului «consilium fraudandi ex parte debitoris»;

5) Convența frauduloasă «conscius fraudis» al terțiului achizitor—când e vorba de acte cu titlu oneros,— pentru cele cu titlu gratuit fiind suficient a se stabili numai fraudă debitorului. Or, în speță cercetând existența primului element, din testamentul autentic, depus de reclamant, se constată, că debitorul recunoaște că a fost înlesnit de acesta cu suma de 760 lei pentru a putea plăti niște datorii; și dacă într'adevăr s'ar putea discuta valoarea juridică a acestei creanțe, dat fiind că ea este enunțată printr'un act eminamente revocabil, testamentul, care legalmente nu începe a-și produce efectele juridice de cât de la data morței testatorului, consequent creanța enunțată nu dobândește ființa de cât tot din acel moment, până atunci fiind supusă condițiunii de a fi consfințită cu toate cele-l'alte cauze din testament prin nerevocarea lui și s'ar mai putea adăuga și condițiunea de supraviețuire a legatarului. Or, o parte din doctrină este de părere, că creanțierul condițional nu are exercițiul acțiunii pauliane, neputându-se întemeia pe textul art. 1016 C. civ. de oare-ce cea-

stă acțiune neputând fi considerată ca având caracterul unui act conservatoriu al drepturilor sale (Vezi în acest sens Laurent, t. 16, No. 459 și Baudry Lacantinerie, t. II, No. 146 *Precis de dr. civil*) dar, în speță, în afară de testament, creanța reclamantului, de la data întăriții acțiunii sale, a dobândit o existență irefragabilă prin jurământul judiciar ce i-a fost deferit și prestat în ședința de la 15 Noembrie 1905, întemeindu-se astfel pe o presumpție legală care dispensează de oricare altă dovadă (Vezi art. 1250, 3° comb. cu art. 1202 C. civ.). Și astfel dar, primul element al acțiunii este stabilit;

Considerând, că examinând, pe de o parte, testamentul pomenit, iar pe de alta actele de vânzare atacate de reclamant, se constată, că primul are data de 9 August 1890, pe când actele de vânzare poartă data de 28 Mai 1905; deci pertinentamente dovedit, că creanța este cu mult anterioară actelor de înstreinare, și astfel și al doilea element al acțiunii este stabilit;

Considerând, că în ce privește prejudiciul,—al treilea element al acțiunii revocatorie—pentru ca el să fie considerat existent, și deci plausibil, doctrina și jurisprudența sunt unanime în al recunoaște ca ațare, pentru toate actele frauduloase «*quod cunque fraudes causa fractum est*» de natură a determina sau mări insolabilitatea debitorului, și având de efect imediat să diminueze patrimoniul său present și viitor, principiu fundamental de equitate, dedus din contextul art. 1718 și 1719 Cod. civ.; că printre aceste acte, în primul rând, intră cele de pură liberalitate — consequent și cele cu titlu oneros în formă și care deghizează o liberalitate,—și apoi cele cu titlu oneros la care terțiul auzitor a concurat,—participând cu convența frauduloasă (Vezi Laurent, t. 16, No. 435, 436, 442 și 446; Aubry și Rau, t. 4, pag. 132, § 313, pag. 136, § 313; Baudry Lacant., t. 2, No. 919). Și existența convenței frauduloase a terților, este o chestiune de fapt care rezultă suficient, din împrejurarea că ei au avut cunoștință de insolabilitatea debitorului și deci de prejudiciul ce ar rezulta pentru creditor;

Că, în speță se stabilește de manieră absolut certă că debitorul cu actele atacate și-a înstreinat aproape toată averea sa mișcătoare și astfel nu numai că și-a diminuat patrimoniul dar încă și-a determinat complectă sa insolabilitate, așa că prejudiciul reclamantului creancierul său este evident; și astfel și al treilea element al acțiunii este pertinentamente stabilit;

Considerând, că examinând actele, interogatoriile, depozițiile de martori și jurămintele deferite de reclamant intimațiilor și refuzate de aceștia, nici umbră de îndoială nu mai rămâne, că în ce privește actul de vânzare petrecut între debitorul Niță I. Bucura ca vânzător pe de o parte și Gheorghe și Ion Ilinca ca cumpărătorii pe de alta, acest act este simulat și deghizează o donațiune, la care părțile figurante, de convență, au concurat în fraudă creancierului; că în ce privește cel-lalt act de vânzare, intervenit între numitul debitor și terțiul Ion Oprea Dârstaru, dacă poate fi considerat ca realmente cu titlu oneros, totuși, față de probele produse de reclamant, este indubitabil stabilit, că terțiul cu bună știință a participat în fraudă creancierului, așa că din aceste puncte de vedere, acele acte urmează a succumba sub efectele acțiunii intentată, efecte cari nu ar putea fi oprite de cât în cazul când: terțiile persoane, sau ar proba că debitorul dispune încă de avere suficientă, pentru a garanta creanța reclamantului propunând excepțiunea discuțiunii prealabile a bunurilor rămase în patrimoniul debitorului, sau ar desinteresa pe reclamant plătindu-i creanța (vezi Laurent, t. 16, No. 437 și 491; Aubry, t. 4, pag. 132 § 313);

Or, în speță, dacă terțiul părții au susținut că debitorul mai posedă avere suficientă spre a garanta creanța, dar cu actele respective și cu depozițiile de martori, s'a stabilit că alegațiunea aceasta este nefondată, debitorului ne mai rămânându-i ca avere, de cât 14 pră-

jinii pământ, de o valoare absolut insuficientă și minimă față de suma creanței; iar în ce privește al doilea mijloc de a opri acțiunea, despăgubind pe reclamant, intimațiilor nu l-au propus; că astfel fiind fraudă debitorului și a terților fiind stabilită în chip irefragabil și ei neuzând de mijloacele cu care ar fi putut împedica consecințele fatale și legale ale acțiunii în revocațiune, aceasta câtă să fie admisă și ca consecință actele de înstreinare vizate, anulate și declarate fără ființă;

Văzând și art. 1169 și 1170 din cod. civ. și art. 140 Pr. civilă.

Judecător (s) Ovidiu Gherghel.

Grefier (s) G. I. Popescu

Adnotațiune.—Cartea de judecată a Judecătoriei Ocol. Voinești ce publicăm rezolvă o speță asupra *acțiunii pauliane*, cari ar putea prea bine a fi trecută și la rubrica curiozităților juridice, căci de unde până acum știam cu toții că procesele sunt nesfârșite pentru și în baza testamentelor, după moartea testatorului; ei bine, cartea de judecată constată că s'a găsit un reclamant care să înceapă procesul pe baza testamentului înainte de deschiderea lui, și înainte de moartea testatorului; ba, ca culme, e că procesul e făcut chiar contra testatorului pe baza testamentului. Și pretindea acest original reclamant că el fiind instituit legatar prin testamentul autentic al testatorului pentru o sumă de bani, a observat că testatorul posterior confecționării testamentului și-a înstreinat averea prin acte frauduloase și el nu va mai avea ce să ia după moartea lui—așa că a cerut judecății anularea sau revocarea actelor de înstreinare , și a câștigat.

A câștigat însă tot grație amabilității testatorului care a recunoscut în instanță, în urma jurământului ce i s'a deferit, că în adevăr datorește reclamantului o sumă de bani, și astfel creanța sa lua naștere, nu din testament, ci din mărturisirea judiciară a părții.

În ceea ce privește partea juridică a cărții de judecată observăm numai că d. judecător se înșală când consideră creanța ce ar rezulta dintr'un testament al cărui autor n'a murit, între creanțele condiționale—și discută dacă creditorul condițional poate avea acțiunea pauliană—căci un testament înainte de moartea testatorului e un act care nu poate avea nici o valoare juridică și cari stă în putința părții de a-l revoca ori și când, pe când creanțele condiționale de care se ocupă doctrina, trebuie să rezulte din acte sau contracte cari nu mai stau în puterea nici uneia din părți a-le revoca, dar a căror perfectibilitate depinde de îndeplinirea sau neîndeplinirea unei condițiuni.

Astfel, ori cine ar citi această carte de judecată câștigă impresiunea că judecătorul care a redactat-o are amorul meseriei, căci pune pe lângă pricepere și inimă în ceea ce face, căci numai așa se poate explica ca dintr'o carte de judecată, a-

supra unei cesiuni atât de cunoscută ca cea a acțiunii revocatorii, să facă o adevărată monografie.

E locul poate de a observa, că ar fi de dorit ca într-o viitoare modificare a codului civil să scoatem de sub domeniul discuțiunii acest important drept al creditorilor — rest din inovațiile fericite ale pretorilor — și să se formuleze în mod detaliat toate regulile și condițiile cărora e supus exercițiul său, așa după cum foarte bine au făcut Japonezii (art. 424—426 C. c.), Mexicanii (art. 1683—1699 C. civ.), Portugezii (art. 1033—1045 C. civ.), Spaniolii (art. 1291 § 3; 1292—1299 C. civ.), Argentinienii (art. 961—972 C. civ.) etc. căci așa cum e azi în codicele nostru, a studia complect această cesiune, e a face adevărată archeologie juridică, studiind textele dreptului roman și, totuși, discuția nu e terminată. Și această atenție se cuvine acestei fericite instituțiuni, — toxicul cel mai puternic al fraudei — care a făcut și face mai mult bine omenirii de cât multe alte instituțiuni, ea fiind garanția reală a drepturilor creditorilor.

J. Jonescu-Dolj
Procuror la Tribunalul Ilfov

JURISPRUDENȚĂ STREINĂ

Tribun. civil din Andernade (Belgia) 21 Martie 1904.

Tutelă.—Deliberarea consiliului de familie.—Refusul de a menține în tutelă pe mama, care se căsătorește în cursul epitropiei.—Nemotivare.—Art. 395 C. fr. (347 C. civ. rom.).

Deliberarea consiliului de familie, care nu menține în epitropie pe mama ce se căsătorește de al doilea, nu are nevoie de a fi motivată.

(Din *La Flandre judiciaire*).

Observație.—Chestiunea resolvită prin sentința a cărui sumariu e reprodus mai sus, este controversată. Veđi în sensul nemotivării, Trib., C. Iași și Cas rom. *Dreptul* din 1885, No. 37 și din 1887, No. 29; Bulet. Cas. 1887, p. 848. Veđi și *La Flandre judiciaire* din 1902, No. 34, pag. 440; *Idem*, Demolombe, VII, 140. — *Contra*: Laurent, IV, 385; C Agen, D. P. 61. 2. 20. Veđi asupra acestei controversate, D. Alexandresco, t. II, p. 74, text și nota 2 (ed. 1-a). (N. R.)

Curtea de apel din Montpellier, 26 Maiu 1905.

Dotă. — Inalienabilitate. — Creditorii anteriori căsătoriei. — Convenție matrimonială. — Ipotecă. — Art. 1248 urm., 1253 § 3 C. rom. (Art. 1554 urm. 1558 C. fr.).

Inalienabilitatea dotei nu poate fi opusă creditorilor femeii anteriori căsătoriei.

Ca atare, ea nu poate fi opusă creditorilor a căror

titlu figurează în însuși contractul de căsătorie, acești creditorii fiind anteriori căsătoriei.

Această soluție este admisibilă în cazul când este vorba de o datorie a cărei plată este una din sarcinile constituției dotei.

De câte ori o femeie dotată este obligată a plăti o datorie cu bunurile ei dotale, dotalitatea nu există în privința acestei datorii, și femeia poate, în asemenea caz, să ipoteceze în mod valid, în folosul creditorului său, bunurile care sunt gajul acestuia din urmă.

(Din Sirey, 1905. 2. p. 281).

Observație. — Un lucru cert este că obligațiile contractate de femeia dotată în timpul căsătoriei nu pot nici-odată fi executate asupra imobilelor sale dotale, nici chiar în urma desfacerei căsătoriei, pentru-că aceste imobile sunt atinse de un viciu esențial vecinic persistent. Și aceasta este adevărat chiar atunci când convenția matrimonială ar autoriza pe femeie a înstreina sau ipoteca imobilele sale dotale.

În cât privește pe creditorii chirografari, cari au contractat cu femeia înainte de căsătorie, nu mai rămâne, de asemenea, nici-o îndoială că ei nu au nici-o acțiune asupra bunurilor pe care cei de al treilea, rude sau streini, le au constituit dotă femeii, fiind că aceste imobile nu făceau parte din patrimoniul debitoarei în momentul când ea s'a obligat, și au intrat în patrimoniul ei lovite de inalienabilitate.

Dreptul creditorilor femeii anteriori căsătoriei se mărginesc deci la bunurile ce femeia și-a constituit însăși dotă și care, în momentul căsătoriei, făceau parte din patrimoniul ei. Aceste bunuri, fiind gajul creditorilor, femeia nu poate să le ridice garanția lor prin adoptarea regimului dotal.

Care este însă dreptul acestor creditorii?

În privința creditorilor privilegiați sau ipotecari, nici-o dificultate nu poate să existe. Ei vor putea, fără nici-o îndoială, să urmărească bunurile dotale, ca și cum debitoarea lor nu s'ar fi căsătorit sub regimul dotal.

Cât pentru creditorii chirografari, chestiunea de a se ști dacă constituirea dotei le este opusabilă, este controversată. Veđi t. VIII a Coment. noastre, p. 252 urm. și autoritățile citate acolo.

D. Alexandresco

A apărut: Cambia și acțiunea cambială, Fascicula VII, (Comentariul titlului IX din Codul comercial), de d-l N. M. Pârvulescu și C. St. Radian, avocați, Ploești, (pag. 209—232). Preț 1.50. De vânzare împreună cu celelalte fascicule la ziarul Curierul Judiciar Calea Rahovei 5, București.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata, abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: I. Rveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mateă investite cu ștampila, Curierului Judiciar.